

Cocon

Jaargang 18

Juli 2018

BESTUUR van de FNG:

Jan van Kleeff	voorzitter	telefoon 06-46 09 88 71
Ron Sluijs	secretaris	Samenweid 42, 1935 AX Egmond-Binnen
Frans Martens	penningmeester	NL 25 INGB 0008400643 t.n.v. de FNG
Rikus Scholing	bestuurslid	
Mariet Kraus	bestuurslid	
Jack Keijzer	bestuurslid	

Cocon

REDACTIE:

Paul Kuiper	tel. 074-2439826	kuiper.p@tiscali.nl
Rien Verbiest	tel. 06-51346075 / 023-5263518	rienverc@xs4all.nl
Margreet Scholing	tel. 06-37317070	margreetscholing@gmail.com
Jannet de Jongh	tel. 0653554239	hejotky@kpnmai.nl

Reacties, verhalen, gedichten en nieuws naar:

Rien Verbiest
Rechthuisstraat 24
2024ED HAARLEM

De Cocon is een kwartaaluitgave van de Federatie Nabestaanden Geweldslachtoffers
en als zodanig te vinden op de website van de FNG.

Toezending van een hard-copie is mogelijk voor alle ingetekenden van de FNG.

De volgende Cocon verschijnt uiterlijk op 25 oktober 2018

Kopij vóór 25 september 2018 sturen naar het redactieadres.

De redactie behoudt zich het recht voor te lange bijdragen indien nodig in te korten.

VAN DE REDACTIE

Het gebeurde jaren geleden toen een radioverslaggever een etappe van de Tour de France versloeg. Plotseling kreeg hij vanuit de studio de melding: "Van Agt is gevallen!" Waarop de verslaggever antwoordde: "Rugnummers moet ik hebben, geen namen!"

Een vermakelijk misverstand natuurlijk. Wist die verslaggever veel van een kabinetscrisis?

Het gebeurt nogal eens dat we in een winkel worden aangesproken met 'meneer en mevrouw Kuipers', waarop we steevast reageren met 'Kuiper, enkelvoud'. En de naam moet ook correct worden gespeld, want die naam dat zijn wij, dat ben ik. Als er dan ook in de Cocon of waar dan ook een fout wordt gemaakt met de naam (of met de bijbehorende data), dan rekenen wij ons dat erg aan. Het moet niet en het mag niet. Maar ja, mensenwerk hè?

Nu de Cocon een veel breder verspreidingsgebied krijgt door het opgaan van de VOVK in de FNG, zullen er veel namen bij staan die niet bij allen bekend zijn. Dat is niet erg, het wordt vanzelf vertrouwd.

Daar viel de naam Cocon en daar viel de Cocon bij u op de mat of u ontvangt hem digitaal. En dat was even schrikken! "Is dat de Cocon?" Ja, dat is de Cocon, of liever: zo ziet de Cocon er nu uit. Zo ziet de nieuwe Cocon er nu uit en ook dat is niet erg: het wordt vanzelf vertrouwd.

Natuurlijk is er nagedacht over deze nieuwe vormgeving. En zoals altijd met (moderne) kunst: je kunt er verschillende gedachten bij hebben. Wat in ieder geval door het hoofd van de ontwerper is gegaan, moge blijken uit de volgende toelichting.

Het zijn cirkels, zo u wilt abstracte cirkels. De cirkels raken elkaar. Ze vormen een verbintenis. Ze leggen als het ware een arm om je heen, een arm op je schouder, ze steunen jou en ze steunen elkaar.

En ook: de cirkels ontmoeten elkaar en verbeelden zo samenkomst en verbintenis tussen lotgenoten.

Even een taallesje tussendoor: het woord 'Federatie' stamt uit het Latijns en betekent zoiets als een verbond van samenwerkende lichamen, die hun zelfstandigheid behouden. En is dat niet precies wat er nu gebeurt tussen VOVK, VVRS en LOvNG?

Kortom: de symbolen verbeelden een ontmoetingsplek, samenkomen, uitwisseling en een persoon (individuen).

En verder staat het natuurlijk iedereen vrij om in de symbolen te zien wat je er in wilt zien.

De volgende alinea geeft mijns inziens precies weer wat er allemaal in die symbolen verborgen zit.

Onlangs maakte ik een fietstocht met een groepje van zes mensen, waarvan ik er vier niet kende en die ik na die dag zeer waarschijnlijk ook nooit weer zal zien. Tijdens een rustmoment vroeg een van de vrouwelijke deelnemers aan mij: "Paul, wat heb jij in je werkzame leven gedaan?" Naar eerlijkheid antwoordde ik: "Ik ben schoolmeester geweest". Waarop zij herinneringen ophaalde aan haar schoolmeester en hoe belangrijk die voor haar was geweest en niet alleen op het gebied van de staartdeling en de topografie. Al pratend kwam op de een of andere manier het verloop van onze levens ter sprake en wat we zoal meegemaakt hadden. Toen ik mijn verhaal over Maaïke had verteld, kwamen bij haar de tranen in de ogen en vertelde zij over het verlies van haar moeder. En zo zaten daar twee volwassen mensen op een muurtje met de tranen in hun ogen.

Ik zou dit graag een gouden moment van die dag willen noemen.

En nu is de zomer alweer aanwezig met haar vrolijkheid en ontspanning, maar tegelijk ook met haar verdriet en spanning, want het is weer een zomer zonder, of misschien is het wel de eerste zomer zonder of is de zomer de periode waarin we hebben verloren.

En toch, en toch schijnt het mogelijk te zijn om te kunnen genieten van alles wat ons wel geboden wordt, of liever van alles wat ons toevalt.

Wij, de redactie van de Cocon, wensen u, lezer (es), toe dat de zon mag schijnen in uw leven en als dat niet lukt dat u blijft hopen dat het eens weer zal lukken

Namens de redactie, Paul Kuiper

AFSCHIEDSSTUKJE OF AFSCHIEDSTUKJE?

Nee, lieve lezer, ik neem geen afscheid van u als Cocon-redacteur. Ik neem slechts afscheid van 1 letter: de s.

De beide woorden boven dit stukje hebben allebei een andere betekenis. Het eerste woord gaat over een stukje bij een afscheid en door het tweede woord te gebruiken, vertelt iemand dat hij voor het afscheid nog even een tukje doet. En dat door 1 letter!

Toen ik voor het eerst naar de Dag Herdenken Geweldsslachtoffers – in Doetinchem – ging, viel het me op dat op het grote spandoek 'Geweldsslachtoffers' stond. Iets in mij zei dat dit niet klopte en sindsdien heb ik het woord consequent met 2 s-en geschreven, geweldsslachtoffers dus. Waarom? Nou, we hebben het ook over geweldsdelicten en we kennen het Schadefonds Geweldsmisdrijven. En dan hebben we het over delicten van geweld en misdrijven van geweld. Vandaar geweld met een 's' dus.

Maar nu de Federatie Nabestaanden Geweldsslachtoffers officieel is geworden en ook met maar 1 's' wordt geschreven, neem ik afscheid van mijn dubbel-s en zal voortaan altijd 'Geweldsslachtoffers' schrijven. Mocht er in de toekomst toch nog eens dubbel-s insluipen, dan hoop ik dat niemand mij dit kwalijk neemt. Misschien wordt ooit de staatschuld ook nog eens de staatschuld. Maar misschien ook niet.

Paul Kuiper

EEN NIEUW REDACTIELID

Graag wil ik mij even voorstellen. Mijn naam is Jannet de Jongh, voorheen Janny. Gezien ik mijn hele leven niet echt blij ben met mijn naam, vond ik het tijd worden dat maar eens te veranderen. Even wennen voor de mensen maar went wel.

In 2002 is mijn dochter Ellis Windhorst om het leven gebracht. Je bent je wereld kwijt, wil steun en herkenning. Via via kwam ik bij de VOVK en wat later bij ADS terecht.

Na een aantal jaren ben ik mij (binnen ADS) samen met lotgenoten gaan inzetten om misstanden bij de desbetreffende instanties aan de kaak te stellen. Voor verbetering van onze positie als nabestaanden.

Tevens was ik contactpersoon voor de provincie Noord-Holland en organiseerde regiobijeenkomsten.

Een aantal jaren terug ben ik door omstandigheden gestopt met deze activiteiten binnen ADS.

Inmiddels hebben de 3 lotgenotenorganisaties de handen ineen geslagen en gaan verder als FNG.

Nu kwam de vraag of ik mee wil werken aan de Cocon. En ja, graag wil ik met mijn kleine bijdrage dit doen en zodoende iets betekenen voor nabestaanden.

Jannet de Jongh

Margreet Scholing

Paul Kuiper

Rien Verbiest

De redactie van de Cocon:

Naast de eerste Cocon van dit jaar, heeft het bestuur aan alle FNG lotgenoten een Nieuwsflash gestuurd. Er waren namelijk genoeg ontwikkelingen waarover het bestuur u wilde informeren. De bedoeling is om een Nieuwsflash rond te sturen als er zaken te melden zijn die voor alle lotgenoten van belang zijn en niet kunnen wachten tot de volgende Cocon. Ik hoop dat deze tussentijdse informatie in een behoefte voorziet.

Nu de FNG formeel is opgericht wordt er door het bestuur gewerkt aan een beleidsplan om de ANBI status te verkrijgen. Dit is noodzakelijk voor de verdere stappen in de strikte procedure die gevolgd moeten worden om tot ontbinding van de lotgenotenorganisaties over te gaan.

Veel aandacht is er in de media geweest voor het voorstel van minister Dekker om de V.I. periode te beperken tot maximaal 2 jaar. Binnen de advocatuur en zittende magistratuur is er veel weerstand tegen het plan. Als nabestaanden van geweldslachtoffers staan wij achter het voorstel van de minister en zijn tevreden over de stappen die genomen worden.

Op 5 mei vond in Eindhoven de eerste FNG lotgenotenbijeenkomst plaats en was goed bezocht. Elders in de Cocon vindt u een bijdrage over de bijeenkomst.

Het bestuur heeft kennis gemaakt met mw. Rosa Jansen, de nieuwe bestuursvoorzitter van Slachtofferhulp Nederland. SHN is onveranderd in haar opstelling om de FNG te steunen en te adviseren en waar nodig, gezamenlijk op te trekken.

Op 26 mei heeft de ceremonie bij De Muur plaatsgevonden en zijn circa 14 nieuwe naamplaatjes bevestigd. Het totaal aantal plaatjes op de Muur bedraagt nu 154. Naast de vele lotgenoten waren tevens te gast Sander Dekker, minister voor Rechtsbescherming en mw. Rosa

Jansen, bestuursvoorzitter Slachtofferhulp Nederland.

Als u deze Cocon ontvangt, is de zomervakantie in aantocht. Het bestuur hoopt dat u ondanks het dramatische wat u is overkomen, toch van een mooie zomervakantie kunt genieten.

Jan van Kleeff,
voorzitter FNG

VOVK in liquidatie, 28 april, Leusden

23 Aanwezigen en 19 afmeldingen – zo was de stand op 28 april 2018 voor de Algemene Ledenvergadering van de VOVK. Een bijzondere ledenvergadering want tijdens deze vergadering konden de leden besluiten om de VOVK al dan niet op te heffen. Daarvoor was wel een 2/3 meerderheid van de aanwezigen nodig. Na een heldere uitleg van de voorzitter, Jan van Kleeff, besloot de vergadering unaniem akkoord te gaan met het voorstel de vereniging op te heffen teneinde voort te kunnen bestaan in de Federatie Nabestaanden Geweldslachtoffers, FNV.

Jef Rijsbergen nam aan het eind het woord: hij was medeoprichter van de VOVK in 1995 en nu aanwezig bij de opheffing ervan.

Is de vereniging niet meer nodig? Dat was het punt niet, maar om voortaan met één mond te kunnen spreken richting bijvoorbeeld de politiek was het noodzakelijk en nuttig gebleken dat de Vereniging Ouders van een Vermoord Kind (VOVK), de stichting Landelijke Organisatie van nabestaanden geweldslachtoffers (LOvNG) en de Vereniging voor Veiligheid, Respect en Solidariteit (VVRS) als 1 organisatie op zouden kunnen treden.

Tot alle wettelijk voorgeschreven formaliteiten zijn afgehandeld zijn de verenigingen VOVK en VVRS in liquidatie, en de nog op te heffen Stichting LOvNG.

Paul Kuiper

Ron Sluijs, secretaris FNG

Frans Martens,
penningmeester FNG

Mariet Kraus-Maassen,
bestuurslid FNG

Vanuit het noordelijke West-Friesland arriveerden we zaterdag 5 mei, na een lange autorit, in een klein straatje middenin een woonwijk in Eindhoven. We werden hartelijk ontvangen door de heer des huizes die ons vriendelijk een parkeerplaats aanwees. Eenmaal binnen liepen we al gauw in de warme armen van Loes Soepnel, degene die met volle toewijding deze dag had georganiseerd.

Na deze hartelijke knuffel en aansluitende kennismaking met gastvrouw Liesbeth, konden we meteen onze ogen de kost geven op deze prachtige, serene locatie. Er hingen kleden aan de muur zo mooi, dat het leek of het schilderijen waren. De zaal was licht en rustig ingericht met 2 rijen stoelen in een halve cirkel. Rechts voor in de zaal stond heel vertrouwd de tafel met enkele foto's van onze dierbaren, omringd door lichtjes. Ditmaal was iedereen gevraagd zelf een foto mee te nemen, aangezien het praktisch gezien niet haalbaar was om alle foto's op de locatie te krijgen. Later is er een lijstje toegevoegd dat symbool mocht staan voor al onze dierbaren van de afwezige lotgenoten. Op deze manier is iedereen in gedachten bij ons geweest.

De dag begon met een heerlijke kop koffie of thee voorzien van een gebakje. Iedereen kon met elkaar bijpraten of kennismaken. Dit alles gebeurde in een zeer gemoedelijke sfeer. We konden zelfs van de heerlijke zon genieten in de tuin, waar we tussen het gezang van de vele vogels zo nu en dan zelfs verrast werden door het zachte gehinnik van het paardje, dat achter de struiken op zijn beurt stond te genieten van de dag.

Na de lunch werden we allen verzocht een plekje te kiezen in de zaal, waarna we officieel welkom werden geheten op de lotgenotenbijeenkomst. Er werd tweestemmig voor ons gezongen, door Manon en Miet onder anderen in het Italiaans. Loes las ons een verhaal voor namens Renate Groen, die helaas niet aanwezig kon zijn. Na een korte pauze was het tijd om de laatste ontwikkelingen van FNG te horen van Jack Keijzer. Ieder die wilde kon vragen stellen.

Vervolgens was het tijd voor Rien Verbiest en Paul Kuiper om met ons te delen hoe hun boek "Een schaduw levenslang" tot stand was gekomen. Geheel op eigen wijze wisten ze ons te boeien met hun inspirerende verhaal.

Ten slotte was de beurt aan Wanda Beemsterboer en Bert Simons, van de Stichting PSG. Zij brachten de Lotgenotenreis naar Lourdes onder de aandacht. Een bijzondere reis die ik zelf ook heb mogen maken en absoluut aan iedereen aanbeveel.

De dag werd afgesloten met een goed verzorgd diner buffet waarbij zelfs rekening was gehouden met de vegetariërs onder ons. Ook nu konden we tijdens de maaltijd genieten van de nog altijd heerlijke warme avondzon in de tuin. De dag was grotendeels gesponsord door plaatselijke middenstanders, alle lof daarvoor!

Al met al was het een zeer geslaagde bijeenkomst en ook de eerste die plaats heeft gevonden sinds de werkgroep is geïnstalleerd die alle activiteiten voor en door lotgenoten zal gaan coördineren. Ik heb de stille hoop en wens dat meerderen van jullie geïnspireerd zijn op 5 mei, of na het lezen van mijn ervaring van de dag. En voor hen die al jarenlang activiteiten organiseren, de werkgroep verheugt zich erop om samen te gaan werken, zodat we vergelijkbare ervaringen kunnen (blijven) creëren.

Ik wil mijn verhaal graag afsluiten met het onderdeel van de bijeenkomst dat op mij de meeste indruk heeft gemaakt en naar mijn mening ook het meest verbindend was.

Terwijl we in een kring stonden, hand in hand, hebben we met elkaar gedeeld voor wie we deze dag gekomen waren en wat onze relatie tot degene was. Om alle namen te horen, de emoties te zien en te voelen, al dan niet in de rauwheid van de noodlottige ervaring, met een mooie maar haast onmogelijke uitnodiging om vanuit zachtheid te spreken... Onze dierbaren, van ons genomen... dat zijn voor mij de momenten die recht naar mijn hart gaan en me zo confronterend hard doen inzien dat we elkaar zo hard nodig hebben.

Roser Vives Batista

Ceremonie Naamplaatjes bij Muur tegen Geweld

Zaterdag 26 mei 2018 waren ruim 140 nabestaanden en genodigden uit het hele land aanwezig om het plaatsen van 17 nieuwe naamplaatjes met daarop 18 namen, op de Muur tegen Geweld bij te wonen.

Het thema van de bijeenkomst is "Verbondenheid" en heeft te maken met het samengaan van de lotgenotenorganisatie lotgenotenorganisaties in de Stichting Federatie Nabestaanden Geweldslachtoffers als ook met de herdenkingsbijeenkomsten "Dag Herdenken Geweldslachtoffers" en bijeenkomsten bij de "Muur tegen Geweld". Nouschka (viool) en Eva (Cello) van Schaick, Duo Nova verzorgden het muzikale deel.

Jan van Kleeff, voorzitter Federatie Nabestaanden Geweldslachtoffers (FNG) refereerde aan de definitieve oprichting van de Stichting FNG 26 maart 2018. Hij benadrukte dat door deze samenwerking de belangenbehartiging voor de nabestaanden beter gefundeerd is richting gesprekspartners.

Sander Dekker, Minister van Rechtsbescherming was voor het eerst sinds zijn benoeming bij het Monument aanwezig. Hij gaf aan dat het Monument met alle namen, gelegen in het mooie Drentse landschap, diepe indruk op hem maakte. In zijn toespraak noemde hij de noodzaak van samenwerking. Hij wil zich voor de nabestaanden inzetten, dit blijkt ook uit de ingediende speerpunten in zijn meerjarenplan. Er is volgens hem nog genoeg te doen voor de nabestaanden.

Rosa Jansen, voorzitter Slachtofferhulp Nederland was ook voor de eerste keer bij het Monument aanwezig en net als de Minister diep onder de indruk. Zij benadrukte in haar toespraak de samenwerking tussen Slachtofferhulp Nederland en de FNG. Zoals de aanwezigheid van Casemanagers bij bijeenkomsten en gezamenlijk verbeterpunten aandragen richting Justitie.

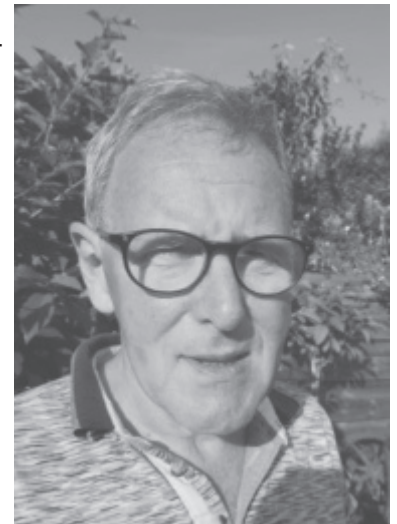
Renny Bos, moeder van Afke Kuipers, vertelde op gevoelige wijze hoe zij het overlijden van haar dochter heeft beleefd en hoe zij nu met het gemis omgaat. Zij sloot af met een gedicht.

Na het plaatsen werden alle 150 namen die nu op het monument staan voorgelezen, gevolgd door 1 minuut stilte. Bij de naam van het monument "Het Onbevattelijke" zijn bloemen gelegd namens:

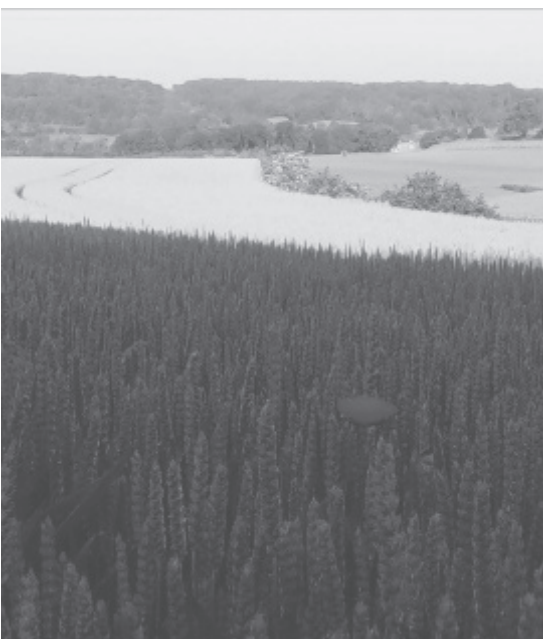
- Alle nabestaanden en FNG door Jan van Kleeff en Ron Sluijs.
- Ministerie van Justitie en Veiligheid door Minister Sander Dekker.
- Gemeente De Wolden door Burgemeester Roger de Groot.

Na afloop van de herdenking was er een informeel samenzijn, waar gelegenheid was om met bestuur, Minister enz. van gedachten te wisselen.

Namens bestuur Stichting Herdenken Geweldslachtoffers, Rikus Scholing

Rikus Scholing,
bestuurslid FNG

ÉÉN KLAPROOS

Jaarlijks proberen we een paar dagen naar Zuid-Limburg te gaan om onze accu op een wat bourgondische manier op te laden. Wat een verrassing was het dat we van onze zoon Eelco twee overnachtingen kregen aangeboden omdat ik in hun nieuwe huis wat heb helpen klussen.

De mountainbike weet het al wanneer zijn voorwiel wordt losgedraaid en in de achterbak wordt geladen...we gaan de heuvels in.

‘s Morgens vroeg maak ik dan graag een toertje voordat we de dag samen verder invullen. Soms is het moeilijk om van de omgeving te genieten wanneer je op kiezels of een blubberige afdaling je concentratie moet behouden. Maar dit motief kon me niet ontgaan. Te midden van een ontluikend korenveld slechts één klaproos. We kennen dat wel he....de gedachten dat je geliefde toch bij je is, niet? Hoe kan het ook anders. Is het verbeelding, de fantasie die de wens invult? Ik weet het niet, maar als je het wilt zien...is je geliefde immer nabij. Hoi Reinier, je viel wel erg op zo hoor. Bedankt man!

Rien Verbiest

WERKGROEP LOTGENOTENCONTACTEN stelt voor:

Piet Jan Kuipers

Ik ben Piet Jan Kuipers, gevormd door het leven in al zijn facetten. Hoofdzakelijk gewerkt in het onderwijs en de sport. Veel vrijwilligerswerk gedaan voor Special Olympics Nederland. Vrijwilliger en supporter als vader van mijn dochters binnen de volleybalvereniging.

En sinds 5 jaar vader van een vermoorde dochter, Afke. Afke is op 08-03-13 in Ghana (Tema) bij een roofoverval vermoord. Zes andere meiden die bij haar in de auto zaten hebben het gelukkig mogen overleven. Met alle pijn die dat met zich meebrengt.

De dood van Afke heeft veel impact op mijn leven gehad. En het heeft mij ook geleerd hoe veerkrachtig ik ben. Vanuit deze ervaring wil ik een bijdrage leveren aan de FNG. En dat doe ik vanuit de werkgroep die alle bijeenkomsten voor lotgenoten probeert te stroomlijnen.

Roser Vlug Vives Batista.

Mijn naam is Roser Vlug Vives Batista. Ik ben moeder van Yuri en Maribel en getrouwd met Paul. Ik werk bij Rituals en ik zing. Daarnaast heb ik jarenlang theater les gegeven aan kinderen.

Op mijn 7e is mijn moeder en haar nieuwe vriend vermoord door mijn vader. Vanaf dat moment heb ik mezelf (ouderloos) door mijn leven heen geworsteld. Vaak eenzaam en altijd vergezeld door mijn liedjes, die ik van jongs af aan al verzong om met de situatie om te gaan. Het is ook met name door mijn muziek dat ik onderdeel ben geworden van onze groep lotgenoten. Een lied zingen bij DHG, bij de vlinderrots in Hoorn, bij een lotgenotenbijeenkomst... tot ik me bij het afscheid van Martin Roos, waar ik ook uitgenodigd was om te zingen, ineens realiseerde dat ik bij jullie...ons...hoor...

Ik heb zoveel alleen gedaan in mijn leven, ook al heb ik geluk gehad dat ik lieve pleegouders heb gevonden die me liefdevol in hun gezin hebben genomen

Ik wist simpelweg niet dat er lotgenotengroepen waren, dat er mensen waren die mij zouden snappen... zouden voelen wat ik voel zonder dat ik iets hoeft uit te leggen. Die "dezelfde" pijn voelen, het zelfde gemis. Jullie ontmoeten, ons contact, heeft een essentiële rol in mijn genezingsproces. Het heeft mij vooruit geholpen en het helpt mij nog elke dag! Daar ben ik dankbaar voor.

Toen ik de kans kreeg om toe te treden tot de werkgroep, was mijn antwoord heel duidelijk:

JA GRAAG! Het is voor mij een eer om onderdeel te mogen zijn van deze werkgroep. Mijn motivatie is duidelijk: als het voor mij zoveel betekent om lotgenotencontact te hebben, dan kan het bijna niet anders dan dat het ook voor anderen belangrijk kan zijn.

Ik hoop dat we elkaar zullen weten te vinden. Tijdens de bijeenkomsten, maar ook in de organisatie ervan. Samen kunnen we bergen verzetten, onze dierbaren eren en hopelijk ook met een glimlach en een traan een stukje kwaliteit in het leven hervinden.

Mijn naam is Daniël van Berlo. Graag wil ik mij aan jullie voorstellen als lid van de werkgroep FNG. Mijn vader is in 2007 om het leven gekomen door naar alle waarschijnlijkheid een uit de hand gelopen straatroof door 4 jongeren.

In 2012 ben ik lid geworden van de stichting ADS. Na 3 jaar deelgenomen te hebben aan een voetbaltoernooi en de jaarlijkse weekenden in Wilhelminaoord en op attractiepark Slagharen, heeft de oprichter van ADS Martin Roos, mij gevraagd om het organiseren van de weekenden van hem over te nemen. Omdat Martin een groot voorbeeld voor mij is, voelde ik mij zeer vereerd. Vanaf 2016 ben ik het organiseren van een sport en spel weekend in het Drentse Wilhelminaoord en een kidsweekend in attractiepark Slagharen gaan organiseren. Omdat ik zie dat dit vooral kinderen zoveel goed doet, zal ik hier onder de naam FNG mee door blijven gaan. Mijn taak als lid van de werkgroep FNG, zal daarom ook vooral het organiseren van deze 2 weekenden zijn. Mocht je iets willen weten over deze weekenden kan je mij contacteren via mar.liz@live.nl

Daniël van Berlo

Mijn naam is Erik Logemann en ik ben sinds 2003 nabestaande van mijn opa die op de leeftijd van 80-jaar het willekeurige slachtoffer is geworden van een roofmoord.

Vanwege zowel de voorgeschiedenis van de dader (een tbs-er die tijdens proefverlof is ontsnapt) als de straf die de dader opgelegd heeft gekregen (een levenslange gevangenisstraf) worden alle emoties regelmatig weer opgerakeld als gevolg van politieke en juridische discussies. Zodoende ben ik in contact gekomen met Jack Keijzer en de FNG. Na een hectische tijd heb ik voor mezelf bewezen dat ik strijdvaardig ben om voor de belangen van slachtoffers en nabestaanden op te komen. Ik heb dan ook besloten dat ik graag meer zou willen doen voor de FNG en ik ben dan ook blij dat ik via de werkgroep een bijdrage kan leveren aan het faciliteren van bijeenkomsten voor lotgenoten.

Erik Logemann

*Er zijn veel te veel jonge doden
om rustig rond te kunnen lopen,*

*overal weer kom je ze tegen,
bleekjes, glimlachend en verlegen;*

*bij vlagen halfstok in plantsoenen,
hoor je jezelf hun namen noemen;*

*zij willen zich ons niet opdringen
maar vullen je herinneringen;*

*uit huizen waar nu vreemden wonen,
zie je vrienden naar buiten komen,*

*je loopt in drukke winkelstraten
nog binnensmonds met ze te praten;*

*je hoort, maar ijler dan tevoren,
steeds weer hun laatste afscheidsworden;*

*ze zitten thuis op je te wachten
als de eigen binnengedachten.*

*Er zijn veel te veel jonge doden
om ongestoord te kunnen dromen.*

Halbo Kool

De Werkgroep Lotgenotencontacten valt onder de portefeuille van Jack Keijzer.

Jack Keijzer, bestuurslid FNG

HET VERHAAL VAN

Mariska Peters

18-10-1993 † 09-02-2015

Tegen middernacht gaat Mariska Peters (21) met voorwendsels het huis uit. De andere ochtend en de dagen daarop is zij onvindbaar. Ruim twee weken later wordt haar lichaam gevonden in de bosrijke omgeving. Niet veel later wordt haar gedetineerde oom opgepakt.

In Nijmegen bezoek ik Corry Tamarus en Marcel Peters de moeder en de vader van de op 9 februari 2015 omgebrachte Mariska. Een ongehoord familiedrama wordt mij verteld door twee verdrietige ouders.

“We wisten totaal niet waar ze was”, vertelt Corry. “Tegen middernacht maakte ze me wakker en zei ze dat ze met een vriendin naar de huisartsenpost ging. Ze had namelijk sinds een half jaar haar rijbewijs en een eigen autootje. Daarmee tufte ze elke morgen vroeg naar haar werk in Beuningen en kwam pas over zessen weer terug. Ik zag dat ze 's morgens geen eten of drinken had meegenomen, zoals gebruikelijk. Daarmee kreeg ik de indruk dat ze bij ‘die’ vriendin was blijven slapen. “Stom dat we niet naar haar werk bij de Action hebben gebeld”, zegt Marcel, maar met die 0900 nummers kom je niet veel verder en we hadden van het filiaal in Beuningen geen direct nummer”.

Opvallend is wel dat er die dag geen telefoontje, appje of berichtje binnenkomt van hun dochter; het zit ze niet echt lekker, want dit is niet wat ze van hun dochter gewend zijn. Wanneer Mariska om kwart over zeven nog niet thuis is bellen ze een vriendin die bij het zelfde bedrijf in een ander filiaal werkt.

De vriendin belt gelijk het filiaal van Mariska in Beuningen op en krijgt te horen dat Mariska die dag niet op haar werk verschenen is!

Meer dan ongerust bellen ze de politie, die zich binnen een half uur meldt en de zaak serieus neemt, zoals Corry meent. “De politie zei gelijk dat ze zouden gaan zoeken, alleen wij hadden geen idee van waar. Ze zouden de andere ochtend onder andere video’s van het wegverkeer gaan bekijken en haar provider raadplegen voor haar telefoonverkeer”

De hele nacht wordt er door Corry, Brian, de vriend van Mariska en een vriendin van haar gewacht. Men vraagt zich af waar ze toch gebleven kan zijn. Waar is ze in Godsnaam heen gegaan?

Twee dagen na de vermissing komt de politie vertellen dat haar auto in Neerbosch Oost is gevonden. De politie heeft dan in ieder geval iets waarop gerechercheerd kan worden. Opvallend is dat hij, op de vindplaats, netjes ingeparkeerd stond. “Dat was iets wat Mariska absoluut niet beheerste”, zegt Corry. Niet veel later wordt de oom (J.) van Mariska opgepakt nadat gebleken is dat in de auto van Mariska zijn DNA-spoor is gevonden. J. zat een straf uit onder andere vanwege ernstige mishandelingen. Hij zou binnenkort uit de Pompekliniek ontslagen worden. De familie was gevraagd hem mee te helpen om te integreren. Het verhoor levert echter niets op; J. zegt namelijk helemaal niets. Dat was ook al zo bij zijn eerdere veroordeling, waar hij pertinent weigerde om zijn mond open te doen. Hij beriep zich immer op zijn zwijgrecht. Het enige houvast voor de politie is zijn DNA-spoor dat ze niet loslaten. Intussen helpt J. met overgave mee aan de zoektochten die zowat dagelijks worden georganiseerd om Mariska te vinden. Familie, vrienden, bekenden en spontaan opgekomen onbekenden, struinen de wijde omgeving af, echter vooralsnog zonder resultaat.

Eindeloos lijken de dagen te duren, zoeken, zich afvragen, zich zorgen maken en zich wederom afvragen van waar ze toch kon zijn. “We hadden een prima band met onze dochter, ook zij met haar vriend. Hoe en wat heeft zich toch die nacht afgespeeld, vroegen wij ons af”. Na tien dagen krijgt de gestreste familie de moeder van Marcel in huis. Haar flatwoning moet ze vanwege een brand acuut ontruimen, zodat ze op haar zoon en schoondochter terugvalt. Afleiding kun je dit nauwelijks noemen, het kan er ook nog wel bij.

Bijna twee weken later wordt er een vrouwelijk lichaam in de Hatertse Vennen bij Nijmegen gevonden. De familierechercheurs, waar de familie een goede band mee heeft opgebouwd, zeggen er rekening mee te moeten houden dat ze voor 90% mogen aannemen dat het om Mariska zal gaan. “Weet dat die (andere) tien % lang duren en ontieligelijk zwaar zijn”, zegt Corry met een zucht. Op het eind van de dag komen de familierechercheurs het slechte nieuws brengen. Het gevonden lichaam is inderdaad van hun dochter. De familie heeft nu zekerheid over haar lot maar de vraagtekens worden alleen maar groter. Evenals het verdriet. Hun dochter zal dus niet meer levend terugkeren.

Bij de stille tocht die een paar dagen na het vinden van het lichaam van Mariska door Brain en een aantal vrienden wordt georganiseerd, loopt J. voorop met zijn familie mee. Alle broers en een schoonzus naast elkaar, het verlies samen dragend met Corry en Marcel in hun midden.

Bij de begrafenis van Mariska blijkt pas wat haar vermissing heeft teweeg gebracht. Corry vertelt "tijdens de begrafenis zijn er nog bidprentjes bijgedrukt, men had niet op 450 bezoekers gerekend". Oom J. draagt de baar met andere familieleden en vrienden van Mariska doodgemoedereerd mee, als de onschuld zelve. "Mariska, waar ben je, kom naar huis", hoort Corry hem nog tijdens de zoektochten zeggen. "De hufter".

Bij de rechtszaak blijft J. zijn mond houden. Dan leest de Officier van Justitie een berichtje van zijn telefoon voor. Hieruit blijkt dat J. aan Mariska heeft gevraagd voor hem een pakje weg te brengen. J. zegt zoals gebruikelijk niets en beroept zich wederom op zijn zwijgrecht en zegt hooguit op vragen en suggesties 'geen commentaar'. Intussen is het wel duidelijk dat hij die nacht uit het raam van de inrichting is geklommen en van het terrein is ontvlucht. Wel of geen bekentenis, na verloop van tijd wordt J. uiteindelijk veroordeeld tot 20 jaar cel en TBS. "Hij komt gelukkig nooit meer vrij", weten Corry en Marcel zeker. Wat knagend overblijft, is hoe het nou precies in zijn werk is gegaan. Waarom Mariska dacht haar oom te moeten helpen, wat is precies de vraag naar haar geweest? Men zal het door het zwijgen van J. nooit te weten komen. Het enige waar ze het mee moeten doen is dat hun dochter verkracht en gewurgd is door haar eigen oom. Daar zijn het OM en de rechter het over eens. Onomstoten. "Je eigen broer", mijmert Marcel meewarig.

"Hij komt nooit meer vrij", zucht Marcel nog een keer. "En mocht dat zo zijn dan wachten velen hem op", vult Corry aan. De haat naar hun broer en schoonbroer is onmetelijk. "Je eigen broer", zegt Marcel nog een keer. "Hij leeft nog steeds voort maar hij heeft me wel mijn dochter afgenomen, voor altijd".

Corry vertelt over haar dochter dat ze zo blij was met haar autootje, ze had pas een half jaar haar rijbewijs en was daar zo trots op. Ze was blij met haar even oudere vriend; ze hadden het leuk samen. "Mariska was zo een sociale meid. Ze liet de kaas van het brood eten. Kreeg je met haar ruzie dan had je ook ruzie. Ze had een ongezoeten mening maar stond toch ook altijd voor iedereen klaar. Ze hadden een oud buurvrouwje, die niet meer zo mobiel was, beloofd om haar naar de bingo te rijden zo gauw ze een auto had; en zo geschiedde ook, regelmatig heeft ze buurvrouw weggebracht".

"Ze had twee koksdiplooma's maar daar is eigenlijk nooit iets van gekomen. Ja, ze is daardoor bij de Hema terecht gekomen maar nog voordat haar contract niet verlengd zou worden zat ze al achter de computer om te solliciteren. Ze had het bij de Action prima naar haar zin. Werken was voor haar geen probleem.

Marcel zegt dat hij het al een paar jaar voor 'Mariska' moeilijk had. Zijn vader is twee jaar eerder overleden. Na een val waarbij hij zijn ruggenwervels brak werden er foto's gemaakt. Daaruit bleek hij tevens darmkanker te hebben; kort daarna is hij overleden en zakte Michel al in een gat. Het gemis van zijn vader is groot. Daarna hebben we de hond nog af moeten laten maken. Ik trek het psychisch niet meer.

Corry reageert daarop dat zij Marcells gedrag niet langer aankon. "Marcel blijft er maar in hangen", weet ze. "Na elke stap van mij voorwaarts werd ik door hem teruggetrokken. Ik had het liever anders gezien maar het ging niet anders dan van elkaar te scheiden. "Hij heeft mijn hele gezin kapot gemaakt", weet Marcel daarop in te brengen.

"Ik wil verder", zegt Corry. "We hebben nog een zoon Brian, die vier jaar ouder is dan Mariska. Daarvan hebben we drie kleinkinderen. Wanneer ik dat alles niet zou hebben".....spreekt ze onheilspellend uit.

"Ik ben lang niet naar buiten geweest, maar ik moet verder. Ik geniet van die drie kleintjes en ik ga in juni weer aan het werk".

Corry weet nog dat hun hond eigenlijk alleen Mariska als zijn 'baasje' beschouwde. Toen de kist in de begrafenisauto voor de deur stond heb ik hem aangelijnd. De kist stak een stukje naar buiten en ik liet ze er aan snuffelde. Ze stoeiden onophoudelijk met elkaar. 'Kindje', was zijn maatje. "Als ik spullen van haar wilde pakken tikte de hond mij vermanend op de vingers. Daar moest ik van afblijven, dat was niet van mij maar van 'kindje'. De hond bleef aan de kist snuffelen. Ongetwijfeld zijn 'kindje' ruikend! Ze wilde er niet meer vandaan, ik moest ze met geweld daar van wegtrekken. Daarna is ze nooit meer oké geweest. Ze kreeg last van allerlei kwaaltjes waardoor we ze uiteindelijk hebben moeten laten inslapen, heel triest".

"Regelmatig ga ik naar het graf", zegt Marcel mij strak aankijkend. "Mijn verdriet op het graf uitstorten, zo'n jong meiske. Ik probeer mijn verdriet daar kwijt te raken".

"Ik ga samen met haar daar altijd een sigaretje roken", reageert Corry daarop. "Het brengt me even dichterbij haar, even onder ons".

"Ik mis haar wel heel erg" mompelt Marcel nogmaals, "Ze had net haar rijbewijs..." en staart me meewarig met holle ogen aan.

Rien Verbiest

WIJ HERDENKEN IN DE MAANDEN JULI, AUGUSTUS en SEPTEMBER

Marie Cruq
01-07-37†31-05-94

Bas Stoker
01-07-74†07-04-00

Nicole v. d. Hurk
04-07-80†06-10-95

Chiel Maassen
06-07-70†18-01-98

Mariëlla de Geus
08-07-81†04-11-01

Bram Lampers
11-07-31†20-05-16

Facco George
Nieuwenhuis
11-07-66†20-02-00

Maurice Tielemans
17-07-71†12-01-96

Rebecca Muller
18-07-69†19-08-96

Eline Hellemons
25-07-71†24-07-98

Cornelis Speksnijder
24-07-68†02-08-02

Maria-Isabel Batista
Castillo
26-07-49†27-09-85

Eli Hormann
30-07-73†11-06-98

Aswintha Dijkstra
02-08-83†17-06-11

Niek Soepnel
03-08-47†28-01-11

Rob Bouwmeester
04-08-67†03-07-07

Jeroen Polderman
06-08-68†02-01-98

Anja Bronkhorst
08-08-54†03-08-97

Pascal Janssen
08-08-87†24-01-97

Marianne Vaatstra
10-08-82† 01-05-99

Joline v. den Brink
13-08-70†04-07-05

Pieter-Jorn Roorda
13-08-79†11-06-94

Pepijn van der Velde
13-08-80†14-02-13

Marcello Janssen
17-08-87†11-08-96

Manuel Fetter
18-08-72†24-09-04

Céleste Kempers
18-08-92†15-01-12

Louis Donk
19-08-74†10-01-05

Emad Mitwally
22-08-65†22-04-08

Pierre Weymans
22-08-87†22-12-14

Nicolette
Beekenkamp
23-08-75†24-01-99

Caroline Pino
24-08-71†27-07-96

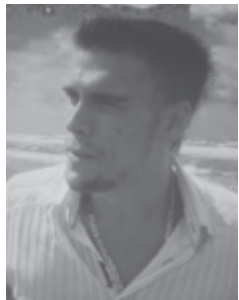
Felicita Oostdam
25-08-85†24-11-94

Henk Arends
26-08-69†17-08-93

Theo van Berlo
27-08-53†25-11-07

Peter Westendorp
29-08-89†20-06-13

Lucia Ducastel
02-09-31†20-05-16

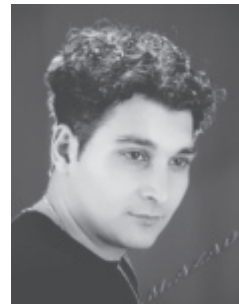
Bianca van
Nieuwenburg
03-09-75†27-08-11

Dorothée
Overbosch
04-09-73†19-12-00

Barry Bannemeer
05-09-69†26-06-93

Mazar Awari
11-09-81†17-09-08

Maurice Tijssen
12-09-86†04-11-07

Tjirk van Wijk
12-09-72†16-10-99

Mascha Viersen
13-08-79†18-11-07

Wouter IJspelder
17-09-74†24-11-96

Sander
Groenewegen
20-09-90†17-12-10

Alicia (ongeboren)
† 21-09-2013

Hester van Nierop
24-09-70†19-09-98

Maaïke Kuiper
26-09-72†09-02-97

Serge Heederik

13-01-1971 † 25-05-1996

Al ruim twintig jaar staat Carin Hubers op onze ledenlijst en al die jaren is het verhaal van de dood van haar zoon Serge nog niet aan bod gekomen. Tijd om eens af te reizen naar het zuiden van het land.

Filosofiestudent Serge Heederik (25) stierf op zaterdag 25 mei 1996 in de armen van zijn broer Willem. Zijn moordenaar boorde hem twee keer het hele lemmet van een grote dolk in het lichaam. Willem zag de angst in zijn ogen, maar Serge was dood voor hij het zelf goed kon bevatten.

Vrijwel direct na mijn binnenkomst bij Carin, de moeder van Serge, word ik overladen met het op schrift gestelde werk van haar zo geliefde zoon. Spreuken, kleine op gedichten lijkende uitspraken. “Aforismen”, zegt Carin op mijn vragende blik. “Aforismen, zijn gedachtespinsels van hem op papier. Kijk hij heeft me een hele gebundelde verzameling nagelaten. Ik heb het laatst weer voor de dag gehaald en lees er zo nu en dat wat stukjes uit. Zo heeft hij naar mijn gevoel geweten dat hij niet oud zou worden, alsof hij zijn dood min of meer aankondigde”.

Ik zie de dood niet als het einde van alles, maar eerder als de toestand waaruit wij vandaan komen en waarnaar wij zullen terugkeren: de oorspronkelijke toestand waarin wij thuishoren.

Het gezin Heederik krijgt twee zoons: Serge (1971) en Willem (1974). De jongens kunnen goed met elkaar overweg ondanks het grote verschil van karakter. Na de scheiding van Carin en haar man in 1989 zijn de drietjes nog meer op elkaar aangewezen en Willem hecht grote waarde aan zijn oudere broer Serge.

“Als kind al zat Serge vaak te tekenen, ik heb dozen vol met tekeningen van hem. Na de havo volgde hij de Kunstacademie in Maastricht, tekenen en schilderen. Maar tegelijkertijd heeft hij al veel geschreven, aforismen, altijd al. Kijk dit heeft hij geschilderd...en dit...”, wijst Carin achtereenvolgens naar de schilderijen aan de wand.

“Na de Kunstacademie ging hij naar Amsterdam filosofie studeren. Ik zag het niet zitten, was een beetje bang voor dat grote vreemde Amsterdam waar van alles gebeurt. Ik dacht: hij kan toch beter in het rustiger Zuiden blijven? Tja, zo zijn moeders nou eenmaal hè. Ik vond het maar niks op zo’n studentenflatje. Pas nadat ik hem een paar keer bezocht had werd ik wat rustiger. En dan gebeurt het toch nog hier...in Heerlen”.

Op de vrijdagmiddag voor het Pinksterweekend bezoekt Serge zijn moeder in Brunssum voor dat weekend. Al winkelend in het dorp staan ze voor een bloemenwinkel en Carin bewondert zoals gewoonlijk de gerbera’s. Serge gaat naar binnen, komt met een gerbera terug en zegt tegen zijn moeder: ‘Alsjeblieft mam, voor jou, die vind je toch mooi?’ Toch lief hè, want hij had gewoon geen geld. Nadat we ’s avonds gegeten hadden, ging hij op de bank liggen en zei hij dat hij zo moe was en vroeg naar bed wilde. “Je bed is opgemaakt jongen, je kunt er zo in”, weet Carin nog gezegd te hebben ofschoon het haar wel verwonderde. Serge ging alsmaar door, hij vond slapen maar zonde van de tijd.

Op de zaterdagavond gaat hij met Willem, die al op kamers woont, en diens vriendin naar Heerlen een biertje drinken. Willem stelt voor om met zijn auto te rijden maar Carin steekt daar een stokje voor. “Wat heb ik daar een spijt van gehad”! Het stel gaat met de bus en heeft een aangename avond. Aangezien men de laatste bus van kwart voor twaalf terug moet hebben, keren ze niet te laat terug naar het busstation. In het stationstunneltje worden ze door een tegemoetkomend drietal lastig gevallen. Serge krijgt van één van hen bewust een schouderduw. Serge mompelt nog van ‘sorry’, maar er wordt gesnauwd en agressief gereageerd door de anderen.

Willems vriendin en een van de jongste van de drie lopen snel door terwijl de oudste van de twee vandalen een dolk trekt. "Lopen Serge, lopen", roept Willem terwijl Serge als aan de grond genageld blijft staan. Maar het is al te laat. Willem loopt steekwonden op aan schouder en rug maar weet nog te ontkomen. Serge wordt tegen de grond geduwd en geschopt en geslagen. De jongste van de twee roept hitsend 'steek hem kapot, steek hem kapot'. Opgehitst door zijn metgezel boort de agressieveling tot twee keer toe het mes in Serges borst. Willem loopt ontstutst terug terwijl de twee zich uit de voeten maken. Hij neemt zijn hevig bloedende broer in de armen en kijkt hem recht in de ogen. Willem probeert met zijn jas de bloeding nog te dichten, tevergeefs. Alle hulp is te laat, nog voordat de ambulance onderweg is, heeft Serge zijn laatste adem uitgeblazen in de armen van zijn broer.

Ik zou niet weten wie ik ben, en al evenmin wat ik ben, ik weet slechts dat ik ben.

"Serge was altijd al een lieve jongen. Zelfs in zijn pubertijd had hij geen problemen. En zo begaafd.... Tekenen, schilderen en musiceren... toen hij van de lagere school afkwam had hij al zes graadniveaus en met lof geslaagd voor de piano, alsmede drie graden voor viool. Hij heeft zichzelf gitaar leren spelen en heeft een bandje opgericht in Brunssum Naked singularity, noemden ze zich, bovendien deed hij het geweldig met judo. Hij had de zwarte band en eerste dan en is zelfs Limburgs kampioen geweest. Samen met Willem hebben ze vaker de Kennedy-mars in Sittard van 80 km gelopen. Het was een buitengewoon creatief en veelzijdig mens".

"Later in zijn Amsterdamse studententijd was hij ook bij een bandje, Dekoi, waar hij zelfs bladmuziek voor schreef. Hij had zoveel talenten. Ik ging geregeld met de trein naar Amsterdam. We hadden altijd leuke weekenden samen. 's Avonds wilde hij met vrienden en vriendinnen de stad in om te poolen of te biljarten. 'Ga je mee moeder', was het dan. 'Ja, waarom niet, ik wil wel eens zien of jullie dat kunnen', zei ik dan. Ze hadden allen echter weinig geld en zaten een hele avond aan het biljart met één biertje. Ik heb ze dan natuurlijk wel een biertje gegeven".

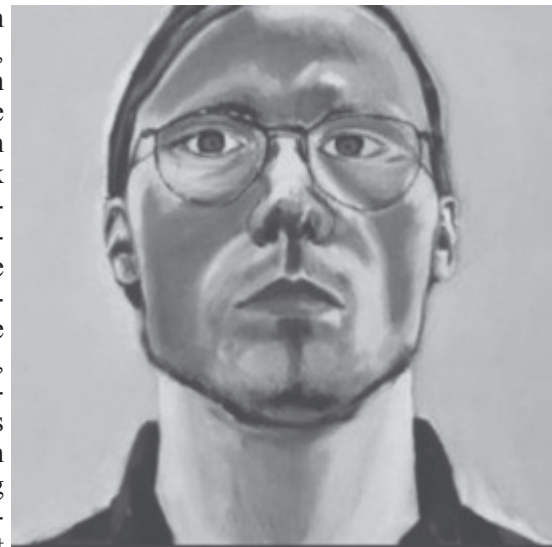
"Zijn tweede jaar zat er bijna op en hij noemde het intussen 'verwen-weekenden'. Omdat ik dan voor hem kookte en de was deed. Daar was hij zo blij mee. Hij fotografeerde graag en moest een fotorolletje hebben. Drie stuks waren goedkoper, maar daarvoor had hij te weinig geld. Dan kocht ik het voor hem en daar was hij heel blij mee ondanks dat hij tegen me zei: "Jij hebt toch ook niet veel geld ma". Zo gingen wij met elkaar om. Zijn plotselinge dood is ontzettend hard aangekomen, voor mij niet alleen maar ook voor Willem. Serge was zijn broer, zijn vriend en zijn vader".

Stel ik ga dood op de 13e, dan staat in de krant van de 14e dat het vaststaat dat ik op de 13e ben dood gegaan.

Maar als het op de 14e vaststaat dat ik op de 13e ben doodgegaan, dan stond dit de 12e - toen niemand dit nog wist- ook al vast.

"Het formuleren van zijn gedachten op papier begon in het begin van de jaren negentig, in zijn kunstacademietijd. De tijd dat bij hem een grote tumor met wijde vertakkingen in zijn hoofd werd ontdekt. "Een dikke wang markeerde de tumor, maar de vertakkingen zaten overal, tot in de oogkas", zegt Carin. Een levensbedreigende operatie bracht levensredding. "Hij was zich bewust van de onzekerheid: zal ik het halen, niet halen? Raak ik blind, word ik verlamd?" De operatie slaagde, en in september 1995 vond de laatste controle plaats. "En een jaar later laat hij het leven", zucht Carin.

Toen na de dood van Serge zijn spullen moesten worden uitgezocht en geordend, bleken er meer dan 2000 handgeschreven vellen met aforismen, bedenkingen en tekstfragmenten te zijn, gebundeld in acht boeken. Ook zijn computer bevatte reeksen bestanden waarin de jongeman verantwoording aflegde van wat hij las, dacht en meemaakte. Hij was bezig aan een soort bundeling van zijn filosofisch oeuvre tot zijn gruwelijke dood dat werk afbrak. "De laatste ochtend liep hij me nog na met 'Fatale Strategieën' van Baudrillard. Daar was hij zo vol van, hij las me er stukken uit voor. Ik mis die gesprekken nog steeds, nu zelfs nog na 22 jaar".

"Het wordt wel eens 'de verzwegen moord' genoemd", zegt Carin. Ze vervolgt: "Serge is als student in mei 1996 vermoord. Drie maanden later in augustus is Joes Kloppenburg in Amsterdam eveneens gewelddadig om het leven gebracht in de uitgaanswereld. De vader van Joes vertelde me destijds dat de familie toen een condoleancekaart kreeg van minister Ritzen omdat men er vanuit ging dat Joes nog student was. Maar die was inmiddels afgestudeerd in tegenstelling tot Serge, en wij hebben nooit iets gehoord en hij studeerde wel in Amsterdam maar het gebeurde in het Zuiden hè. Vreemd toch".

Sake van de W., een crimineel uit Hoorn – die de bewuste avond in Heerlen aan het stappen was - als de dader met het mes, kreeg vijftien jaar cel. TBS weigerde hij. Zijn neef, Jowie V., tijdens de moord onder invloed van drank en pillen, kreeg drie jaar en TBS. De uitspraak van de Hoge Raad dateert van april 1999. Ondanks dat de daders al lang weer in vrijheid verkeren heeft Carin nooit wraakgevoelens gehad. “Hoe zou ik bitter zijn over de daders? Dat was Serge zelf ook niet”, zegt Carin bewust.

“Ik heb een bijzondere band met mijn kleinzoon Levi, de zoon van Willem. Hij is als kind al heel veel bij mij geweest; was altijd al graag bij mij. Ik ging overal met hem naar toe, hij is nu 17 jaar en ik heb heel veel houvast aan hem. Hij heeft veel weg van zijn oom Serge.

In Levi zie ik vaak mijn eigen zoon terug. Met Moederdag kreeg ik een vaasje met bloemetjes en gerbera's van Levi met de woorden: 'je bent ook een beetje moeder van mij, die vind je toch mooi oma', lief he”.

Jezus zegt: wie van u overtuigt mij van zonde?

Serge zegt: wie van u overtuigt mij überhaupt van iemands zonde?

De tekst: 'Serge Heederik leeft' is bedoeld om er mijn onsterfelijkheid mee aan te geven.

Ook wanneer deze relatieve verschijningsvorm is verdwenen zal ik aanwezig zijn.

Ik ben eeuwig.

Rien Verbiest

Drie jaar na Serges dood wordt vooral door het redigerende werk van Serges vriend en docent Dr. A. A. van den Braembussche een verzameling van Serges werk in drukwerk uitgegeven: De zon is het oog van God, bedenkingen over filosofie en mystiek.

"Het was in het academiejaar 1995-1996 dat ik als gastdocent aan de Universiteit van Amsterdam Serge heb leren kennen als een uiterst bevlogen student en een innemende persoonlijkheid. Het was tijdens de colleges van het tweede semester, die aan het werk van de Franse filosoof Baudrillard waren gewijd, dat er aan zijn leven een abrupt einde kwam", schrijft de Belgische gasthoogleraar in het voorwoord. Uit zijn filosofische nalatenschap zijn door de favoriete docent van Serge de meest aansprekende werken samengevat voor publicatie en als volgt door hem betiteld: 'Puur kristal van een jonge gedreven geest die op 25-jarige leeftijd helaas het slachtoffer werd van een koelbloedige en zinloze moord'.

Bijna twintig jaar later weten vrienden van Serge en broer Willem, het veelzijdige werk van Serge nog meer onder het voetlicht te brengen. In het voorjaar van 2015 wordt er in het kunstencentrum Singe te Heerlen een grote tentoonstelling gehouden van Serges werk. “Ze moesten kiezen uit 1200 schilderijen en tekeningen en verschillende teksten. Niet alles heeft men kunnen laten zien, vertelt Carin. “Mensen mochten opschrijven wat ze mooi vonden en graag zouden willen hebben. Dat is ook zo gegaan en het restant hebben we nog steeds. Willem moet dat nog uitzoeken en ik zou daar ook nog wel wat van willen hebben”.

*Wat wij voor elkaar waren,
Dat zijn we nog altijd.*

*Noem me zoals je me steeds genoemd hebt.
Spreek tegen me zoals weleer.
Op dezelfde toon,
niet plechtig,
niet triest.*

*Lach om wat ons samen heeft doen lachen.
Denk aan mij, bid met mij.
Spreek mijn naam uit thuis,
zoals je altijd al gedaan hebt,
zonder hem te benadrukken,
zonder droefheid.*

*Het leven is wat het altijd is geweest.
De draad is niet gebroken.
Waarom zou ik uit je gedachten zijn?
Omdat je me niet meer ziet?*

*Nee, ik ben niet ver.
Juist aan de andere kant van de weg.
Zie je, alles is goed.
Je zult mijn hart opnieuw ontdekken,
En er de tederheid terugvinden.*

*Dus droog je tranen
En ween niet,
als je van me houdt.*

Sint Augustinus van Hipo, jr. 345 - 430

IEDER ZIJN MENING

Dag Wil,

Tussen ons en onze burens staat een muurtje dat volledig begroeid is met een weelderige kamperfoelie, waar wij heel blij mee zijn en de mussen niet minder. Het is een gekwetter van jewelste en tot onze grote verrassing heeft een merelpaar er dit jaar een nest in gebouwd. Na verloop van tijd zagen we dat er 4 jonge mereltjes uit hun ei waren gekropen en pa en ma merel kregen het razend druk. Niemand had het ze geleerd, niemand had het ze voorgedaan en toch liep alles op rolletjes. Ontroerend die zorg!

Maar toen kwam onze buurvrouw 's morgens vroeg bij ons met het ontstellende bericht dat een kat – niet hun kat! – het nest had ontdekt en alle 4 jonge merels waren dood. Nog een hele tijd vlogen de merelouders niet-begrijpend heen en weer.

Het heeft me meer aangegrepen dan ik voor mogelijk had gehouden. Je kunt zeggen: “Ja, zo gaat dat in de natuur!”, maar leg dat maar eens uit aan die merelouders!

Dit is natuurlijk klein leed, althans voor ons, vergeleken met wat wij zelf meegemaakt hebben. En toch denk ik dat het mij minder zou hebben aangegrepen als ik niet zelf, vader, van mijn kind, Maaïke, was beroofd. Toen het pas gebeurd was, heb ik wel eens gedacht dat alle zorg aan ons kind besteed nu voor niets was geweest, maar dat is natuurlijk niet zo. Maar voor die vogels is dat wel zo: voor niets gepaard, voor niets een nest gebouwd, voor niets af en aan gevlogen met voedsel, een jaar voor niets geleefd. Gelukkig zullen ze hier geen schaduw levenslang aan overhouden.

Misschien ben ik een sentimentele ouwe man aan het worden, maar als je voor deze kleine (?) dingen geen oog meer hebt, leef je denk ik toch een beetje armer.

Met deze ontboezeming moet je het deze keer maar doen, Wil!

Hartelijke groet,

Paul

Dag Paul,

Ik kan me helemaal vinden in jouw sentimentele gevoelens voor de vermoorde vogeltjes. Zo 'n sentimentele oude vrouw ben ik ook. Vorig jaar hoorde ik in mei in onze tuin een zacht gepiep en wist niet waar het vandaan kwam. Totdat ik langs de schutting liep. Weliswaar nog zacht maar het geluid kwam ontegenzeggelijk uit ons vogelhuisje. Ik hield mijn adem in en liep er zachtjes langs. Elke volgende dag werd het gepiep luider. Toen wist ik dat het koolmeesjes moesten zijn omdat in het voorjaar door een koolmeesechtpaar geregeld allerlei takjes en veertjes naar binnen waren gebracht.

Mijn buurvrouw, die graag fotografeert in de natuur vroeg of ze er binnenkort een foto van mocht maken.

Heel voorzichtig tilden we op een dag het dakje van het nestje af en daar zagen we drie prachtige koolmeesjes, bijna klaar om uit te vliegen. Geweldig! Voorzichtig legden we het dakje weer terug en bewonderden de foto's.

Toen ik de volgende dag ging kijken hoorde ik niets meer en keek in het nestje. Er lag een dood koolmeesje, de andere twee waren weg.

Dat heeft mij toen ook aangegrepen. Ik voelde me schuldig, we hadden er vanaf moeten blijven.

Ach ja, klein leed, zeg je, maar wat weten wij eigenlijk van het gevoelde leed van een vogelpaar dat beroofd wordt van hun kindjes?

Dit voorjaar zag ik de koolmeesjes nu ook in ons tweede vogelhuisje af en aan vliegen met takjes en spulletjes, hun ijver vond ik hartverwarmend. Gewoon doorgaan, ook als het eens tegen zit in het leven. Net als wij Paul!

Ja, van de natuur heb ik geleerd hoe ik met mijn verdriet moet omgaan, die natuur heeft mij er in den beginne doorheen gesleept. Caroline verdween in juli uit ons leven. Ik luisterde naar de gesprekken van de vogels. Het werd herfst en winter en alles was dood. Toen zag ik dat het toch weer voorjaar werd. Het verbaasde me dat alles weer gewoon opnieuw begon. De natuur leek mij te zeggen, kijk, er is weer leven. En eerst aarzelend maar later, veel later, zag ik wat de natuur mij probeerde te vertellen. Alles groeit, bloeit en gaat dood, maar er is altijd weer een nieuw begin. Ik eindig met de woorden van Caroline, 'Ieder einde is een nieuw begin'.

Hartelijke groet, Wil

VOOR U GELEZEN

LASTIGE WERKWOORDEN

uit Nabij, april 2018,

kwartaalblad voor ouders overleden kind

Onderstaande 'column' schreef ik naar aanleiding van een opmerking van een van mijn leerlingen tijdens een spellingsles in groep 8. Onze zestienjarige dochter Lonneke overleed op 18 december 2015. Het was de vrijdag voor de kerstvakantie. Ze fietste naar huis. De automobilist reed te hard, had haar niet gezien. We proberen, als zoveel lotgenoten, het leven weer op te pakken. Maar dagelijks kom je in situaties waarin je weer zo aan je 'nieuwe leven' wordt herinnerd. Het onderstaande verhaal is zo'n situatie.

In het klaslokaal

Op het bord staat het doel van deze les; ik oefen met lastige werkwoorden als 'opgroeien'. Waarom lastig? Opgroeien – ik groei op – ik groei in een fijne omgeving op – ik ben opgegroeid...

Een lastig werkwoord. Uitleggen, ik leg uit. Ik leg de lastige werkwoorden aan de kinderen uit. Ze snappen het, maar het toepassen is soms nog even een dingetje. Tijdens de verwerking loop ik mijn rondje door de klas.

"Juf, is doodgaan ook een lastig werkwoord?" Het werkwoord staat niet in de les. De leerlinge vraagt het spontaan. Ik slik, mijn gedachten gaan snel. De klap, het ziekenhuis, bijna Kerst, mijn meisje, zestien jaar nog maar, nu alweer twee jaar geleden, het gemis, het zoeken naar een reden, het zoeken naar een doel, de strijd om weer terug te komen in de maatschappij, de dagelijkse strijd.... Dit alles raast gedurende enkele seconden door mijn hoofd.

Ze weten er alles van, de leerlingen. Ze weten dat deze tijd zo zwaar voor me is. Ze zien soms mijn tranen en we praten regelmatig over Lonneke en het ongeluk. En dan toch deze vraag. Een vraag van een kind. Gewoon tijdens de spellingsles.

Is doodgaan een lastig werkwoord?

Doodgaan
Ik ga dood
Jij gaat dood
Iedereen gaat een keer dood

Zij ging dood....

Ja lieverd

Doodgaan is een lastig werkwoord!

Marleen Mulderij-Teule

VOOR WIE VERLOREN HEEFT EN ZOEKT

Het boek heeft als ondertitel 'Hoe verder na het verlies van een dierbare'. Wie nu meteen denkt: "Oh, het zoveelste boek zelfhulpboek vol met deskundigheid", zit er naast.

De schrijfster heeft haar moeder verloren en voelt zichzelf verloren, weet geen raad met zichzelf, met haar omgeving, met het leven. En wat doe je dan, als je denkt dat je niet meer verder kunt? En waar haal je de moed vandaan om toch door te leven? En hoe vind je een manier om toch verder te kunnen leven met dat verdriet? Kun je ooit nog gelukkig zijn? Zul je ooit nog weer kunnen genieten, waarvan dan ook?

Het boek is eigenlijk een dagboek van het eerste jaar na het verlies van haar moeder Fransje, van haar hartsvriendin. Geschreven in een zeer toegankelijke stijl en verrassend en herkenbaar in alles wat zij schrijft.

In het woord vooraf schrijft zij: "In de jaren na mijn verlies ontmoette ik talloze bedroefde nabestaanden. Steeds weer zag ik ze in de put van het rouwproces vallen, en worstelen".

En: "Het beoogt je een helpende hand te bieden bij je zoektocht naar een antwoord op de vraag hoe je verder moet".

En: "Dit boek is voor wie verloren heeft en zoekt".

Het eerste exemplaar van het boek werd uitgereikt aan Marinus van den Berg.

'Voor wie verloren heeft en zoekt', Lory Wagenaar
Uitgeverij Van Warven
ISBN 9789492421 531
196 pagina's € 16,95

Paul Kuiper

ik hou van
het leven
fleurig
en fris
al weet ik
dat het leven
bijna nooit
zo is

Maaïke Kuiper
26-09-1972 † 06-02-1997

ZWIJGRECHT

Bij een rechtszaak hebben we tegenwoordig steeds meer te maken met het feit dat men zich beroept op het zwijgrecht. Heeft u dat ook dat u zich daar gruwelijk aan ergert? Dat u de ‘dader’ al bij voorbaat van alles toewenst omdat hij of zij het verdomt om mee te werken. Om zich zo schijnheilig op te stellen alsof hij/zij zich niets meer weet te herinneren? Vergeef me mijn venijnige uitdrukking maar het geeft mijn gevoel weer wanneer er weer eens iemand bij de rechtszaak van een ernstig misdrijf, zich dit recht ‘toe-eigent’. Ondanks dat het wettelijk een recht is, doet het ons nabestaanden de haren overeind zetten.

Elders in deze Cocon is het verhaal van Mariska Peters geplaatst. Ook in die rechtszaak beriep de dader, haar oom nota bene, zich op zijn zwijgrecht. De ouders van Mariska met vele vraagtekens achterlatend! Ik werd dan ook getriggerd toen ik in het wetenschappelijk tijdschrift Kijk een onderwerp onder de ogen kreeg dat een duidelijk raakvlak heeft met het zwijgrecht. Soms is het dus anders dan wat het lijkt? Ik heb het onderwerp uit Kijk gecompriemd tot datgene wat voor ons interessant kan zijn.

Rien Verbiest

BRONVERWARRING

Het maakbare brein KIJK 2/2018

Zogenaamde herinneringen kunnen gebaseerd zijn op verhalen van anderen die je je helemaal eigen gemaakt hebt.

Het klinkt gek, maar een herinnering kan je worden aangepraat. Dat blijkt uit een serie fascinerende experimenten die psychologen met 65 volwassenen uitvoerden. Ze legden een gebeurtenis voor die zich nooit in hun kindertijd had voorgedaan. Dat was gecheckt bij de ouders van de deelnemers. De persoon in kwestie had als kleuter bijvoorbeeld zogenaamd op een bruiloftsreceptie de punch bowl omgestoten over de ouders van de bruid heen. Of de deelnemer had als kind meegemaakt dat in een winkelcentrum de sprinklerinstallatie was afgegaan, waarna een ontruiming volgde.

Niets van waar, maar dat wisten de deelnemers niet. Zij kregen alleen de vraag om zich de gebeurtenissen voor de geest te halen en zich zoveel mogelijk details te herinneren. Een paar weken later bleek een kwart van de deelnemers te denken dat de gebeurtenis daadwerkelijk had plaatsgevonden.

Bronverwarring is hierbij het sleutelwoord. Je hebt je de verhalen van anderen zozeer eigen gemaakt en je zo goed ingeleefd in de omschreven situatie dat je denkt dat ze je eigen herinneringen vormen. Hoe meer je er over gaat nadenken, hoe meer details je gaat invullen en hoe meer de gebeurtenis gaat ‘leven’. Zo kun je je eigen gedachten voor herinneringen gaan aanzien.

De zaak Ina Post. Deze bejaardenverzorgster bekende in 1986 (twee keer) dat ze een hoogbejaarde weduwe had gewurgd. Deze bekentenis trok ze later weer in. Desondanks werd ze veroordeeld tot zes jaar gevangenisstraf. Pas twintig jaar na het uitzitten van haar straf werd ze alsnog vrijgesproken.

Ook uit een experiment met zestig onschuldige studenten bleek dat men door ingenieuze verhoortechnieken ze kan laten geloven dat zij een misdaad op hun geweten hebben. Totale nonsens, maar de onderzoekers bleven de proefpersonen vragen naar details van de gebeurtenis. Zo ging 83 procent geloven dat de gebeurtenis echt had plaatsgevonden. En 73 procent wist de gebeurtenis in tien of meer details te beschrijven. Maar ook zonder naar details te vragen, kunnen er valse bekentenissen tot stand komen.

Hoewel volgens rechtspsycholoog Peter van Koppen iedereen op den duur tot een valse bekentenis kan komen, is de een wel ontvankelijker voor suggestie dan de ander. Dat kan komen doordat sommige mensen lastig irrelevante informatie kunnen onderdrukken. Hun filter werkt niet goed, zou je kunnen zeggen, en daardoor verzuipen ze in details die er helemaal niet toe doen. Dat vertoebelt natuurlijk hun kijk op de gebeurtenissen. Heb je bovendien een werkgeheugen dat gauw overbelast raakt, dan heb je helemaal de poppen aan het dansen. In je werkgeheugen sla je dingen op die je kort moet onthouden, zoals een telefoonnummer. Maar als je geheugen niet zoveel aankan, sla je dus niet zoveel op en ontstaan er gaten in je herinnering. Grote kans dat je die gaat invullen met stereotypen. Denk aan de drugsverslaafde Anja Joos die in 2003 werd doodgeschot door winkelbedienden omdat ze een blikje bier zou hebben gestolen. Ze had keurig betaald....

Ook (slechte) therapeuten kunnen je herinneringen aanpraten. Dit kan weer leiden tot valse beschuldigingen, bijvoorbeeld van seksueel misbruik. Een kwalijke zaak weet Kitty H. Zij schreef een boek over de periode dat ze bij een therapeute onder behandeling was voor ervaringen met seksueel misbruik. Voor de therapeute was het al gauw duidelijk dat Kitty ook door haar vader was misbruikt op seksfeesten van haar ouders. Alhoewel Kitty zich daar niets van herinnerde, ging ze toch geloven dat dit misbruik wel plaatsgevonden moest hebben. Ze verbrak het contact met haar ouders en hield de therapie tweeënhalve jaar vol. Toen staken de twijfels de kop op. Uiteindelijk zag ze dat de therapeute haar het misbruik had aangepraat en wist ze het contact met haar ouders weer te herstellen.

De Puttense moordzaak, waarbij stewardess Christel Ambrosius in 1994 het leven liet. Wilco Viets en Herman du Bois zaten elk een gevangenisstraf van zeven jaar uit, nadat ze hadden verklaard het slachtoffer te hebben vermoord. Ten onrechte bleek, de echte dader werd later alsnog gepakt.

De Puttense moordzaak, waarbij stewardess Christel Ambrosius in 1994 het leven liet. Wilco Viets en Herman du Bois zaten elk een gevangenisstraf van zeven jaar uit, nadat ze hadden verklaard het slachtoffer te hebben vermoord. Ten onrechte bleek, de echte dader werd later alsnog gepakt.

Interessant is ook het averechtse effect dat debriefing kan hebben na iets ingrijpends als een bankoverval of een heftige gebeurtenis. Debriefing is het laten delen van gevoelens en gedachten door mensen die allemaal dezelfde ernstige gebeurtenis hebben meegemaakt. Door dit vlak na de gebeurtenis te organiseren, hoopten psychologen dat slachtoffers er geen posttraumatische stressstoornis aan zouden overhouden. Maar zo werkt het niet. So-wieso impliceert debriefing dat je wel vreselijk geschokt moet zijn door wat je hebt meegemaakt, ook al is dat misschien helemaal niet zo. Daardoor kun je de gebeurtenis opeens in een ander licht gaan zien, wat weer van invloed is op je herinnering. Maar ook het delen van ervaringen in een groep kan meer kwaad dan goed doen. Als iemand anders meer gruwelijke details heeft gezien dan jij en die met je deelt, gaat jouw eigen herinnering namelijk óók opeens die gruwelijke details bevatten.

De Schiedammer Parkmoord, waarbij een meisje werd gedood en een jongen zwaargewond raakte. Kees B. zei in 2000 dat hij dit op zijn geweten had. Hij werd tot achttien jaar cel en tbs veroordeeld, terwijl hij het niet had gedaan. De echte dader meldde zich na vier jaar, waarna B. werd vrijgelaten.

Herinneringen kunnen dus op allerlei manieren worden beïnvloed. En dat betekent oppassen geblazen als het gaat om het oplossen van misdrijven. Toch gaan rechters hiermee vaak de mist in, zeggen vooraanstaande rechtspsychologen. "Wat we vaak zien, is dat de verdachte van de verhoorder te horen krijgt, van, ga er nog maar eens heel goed over nadenken in je cel. Dan komen we daar later weer op terug". (uit het wetenschappelijk tv-programma 'De kennis van nu'). Dat is feitelijk een instructie: "Ga maar eens even je fantasie gebruiken". Maar deze fantasie leidt tot bronverwarring; is het nou gebeurd of heb ik het verzonnen?. Dat kan op een valse bekentenis uitdraaien; zeker als de politie er op gebrand is om iemand snel achter de tralies te krijgen.

Gevaarlijk terrein dus, dat geheugen van ons. Mocht je ooit ten onrechte worden verdacht van een delict, dan lijkt het verstandig om je te beroepen op je zwijgrecht, in ieder geval totdat je een advocaat hebt gesproken. Wie graag meewerkt om een delict op te lossen, heeft namelijk grote kans om in de val van een valse bekentenis te lopen.

Vast bedrag

Het Schadefonds kan uitkeringen verstrekken aan nabestaanden van slachtoffers, die door een geweldsmisdrijf zijn overleden. De uitkering voor een nabestaande bestaat altijd uit een vast bedrag van € 5.000 (letselcategorie 3).

Dit bedrag is een tegemoetkoming voor het leed van de nabestaande en de eventuele verdere financiële schade, die het gevolg kan zijn van het overlijden. Denk aan therapiekosten maar ook heeft dit betrekking op vermindering van inkomsten. Een nabestaande die als ZZP-er werkzaam was en die arbeidsongeschikt is geworden, kan dus, als aan alle voorwaarden wordt voldaan, een beroep doen op dit vaste bedrag. Een aanvulling voor de financiële gevolgen door opgelopen arbeidsongeschiktheid is niet mogelijk. Het vaste bedrag kan bij nabestaanden worden aangevuld met twee aparte uitkeringen: voor uitvaartkosten en derving van levensonderhoud.

Kostwinner en derving van levensonderhoud

Als de overledene kostwinner (in loondienst of zelfstandige) was, dan keert het Schadefonds (ten hoogste € 25.000) uit aan de achtergebleven (on) gehuwde partner en minderjarige afhankelijke kinderen.

Derving van levensonderhoud is de schade van nabestaanden door het wegvallen van het inkomen van het overleden slachtoffer. Een uitkering voor deze schadepost is een tegemoetkoming in deze schade, en moet de nabestaande enigszins helpen zijn levensstandaard (tijdelijk) voort te zetten. Nabestaanden (ook hen die werken als ZZP-er) die in aanmerking kunnen komen voor een uitkering voor deze schadepost zijn:

- de achtergebleven (on)gehuwde partner van de overledene
- de minderjarige afhankelijke kinderen (dit zijn kinderen waarvan de overledene in het onderhoud voorzag), en
- de meerderjarige kinderen (van 18 tot en met 20 jaar) die een voltijdsstudie volgen, waarin de overledene (gedeeltelijk) voorzag.

Dit staat meer volledig in de beleidsbundel op de website: www.schadefonds.nl

Op het moment dat ik vanochtend mijn auto in-stap klinkt uit de speakers "I'm wishing on a star To follow where you are" , het liedje van Rose Royce, een bijna magische start van wat een bijzondere dag gaat worden .

Een stop bij de bloemist voor een bos bloemen. Eenmaal binnen valt m'n oog op een vrolijk ruitertje en ik besluit i.p.v. een bos rozen, deze mee te nemen. Onderweg naar mijn nichtje realiseer ik me dat het bosje bestaat uit chrysanten en anjers, de lievelingsbloemen van m'n moeder.

We verlaten de drukke randstad en de omgeving wordt steeds weidser, groener en vrediger . In het dorpje de De Wijk passeren we de mooie molen.

- Als we bij het monument arriveren, verwelkomen vriendelijke parkeerwachters ons. Zij staan al klaar in de warme zon, de parkeerplaats zijn nu nog leeg.
- Rikus hijst de vlag en Margreet Scholing loopt zorgzaam langs alle naambordjes zodat alles er straks netjes uitziet als de nabestaanden arriveren, ondertussen laat ze ons de indrukwekkende brievenbussen zien waar je een brief kan achterlaten voor jouw geliefde. Ook zal hier in september weer het lint worden "gepost" van de jaarlijkse herdenking, dit jaar in Wolvega. Deze "postbussen" worden nooit geleegd. De linten en de hemelse post zal zullen tot in de eeuwigheid hier bewaart bewaard worden.

Floorke van Slachtofferhulp brengt ons naar de plaats waar we straks het bordje van mijn vader (maar ook van mijn moeder, ze stierf 4 1/2 maand na zijn dood) mogen ophangen.

We zijn blij met deze plek die over de uitgestrekte weilanden heen kijkt, een boom aan de rand. Mijn vader groeide op tussen de weilanden en op zijn overlijdenskaart stond een boom.

- In de tent staat een buffet klaar met koffie, thee en heerlijke krentenwegge. Tranen prikken in mijn ogen door de herinnering aan deze heerlijke Drentse Traktatie waarvan we smulde smulden tijdens de jaarlijkse vakanties met mijn ouders in deze mooie provincie .

De tent stroomt vol en als de Minister van rechtsbescherming Sander Dekker, de burgemeester van De Wolden, Roger de Groot en de voorzitter van Slachtofferhulp, Rosa Jansen hebben plaats genomen start het programma. De woorden van de minister en van de voorzitter raken ons en tranen blinken in de ogen, het mag er allemaal zijn, ieder voelt zijn eigen verdriet. Het thema is verbondenheid, symbolisch voor de verschillende verenigingen die sinds 2018 samen de Federatie Nabestaanden Geweldslachtoffers FNG vormen.

De prachtige muziek van de zusjes van Schaik raken raakt bij velen een gevoelige snaar.

Alleen het ruisen van de wind door de bomen is te horen als Renny Bos vertelt dat haar dochter Afke in Ghana is doodgeschoten.

Daar staat een vrouw, zoals wij allen, die vertelt over haar pijn, de dagen dat het verdriet zo groot is. Een moeder die met een prachtig gedicht verwoordt hoe verweven haar kind met haar is, in alles wat ze doet. Ze raakt je met haar woorden als ze vertelt hoe ze de balans heeft gevonden met haar verdriet maar ook de vreugde waarmee ze terug kan kijken. We worden uitgenodigd mee naar buiten te gaan.

Rikus roept 1 voor 1 de namen op van de slachtoffers. De families komen naar voren en vol aandacht en liefde wordt het meegenomen bordje op de muur geschroefd. De bouten zijn vooraf al op de muur bevestigd en deze meneer, die vanochtend nog de laatste bouten in de muur heeft geboord, helpt eventueel om de moeren strak vast te draaien.

Als in trance lopen Shiwa en ik naar voren als de naam van mijn vader, haar opa wordt afgeroepen.

Als ik de moeren aandraai zie ik mijzelf weer met mijn broers onze vaders kist dicht schroeven. Er breekt iets in mij. Het is vandaag of ik mijn vader voor de tweede keer begraaf, op deze mooi plek in het vredige Drenthe tussen allemaal mensen waarvan het leven te vroeg beëindigd is.

Nadat de 17 naamplaatjes bevestigd zijn worden alle namen voorgelezen. Een ronkende motor verstoort de stilte vlak voordat mijn vaders naam voorgelezen wordt. Mijn lippen krullen en ik denk terug aan het lied van Normaal "oerend hard" waar papa zo van hield.

- Als alle namen zijn voorgelezen zijn we 1 minuut stil. Een vogel fluit en in ons hart zijn we bij hen waarvan een bordje hangt op deze indrukwekkende muur.

Nadat bij het monument 'Het onbevattelijke' bloemen zijn gelegd staat een drankje naar keuze klaar, lekkere hapjes gaan rond, er wordt goed voor ons gezorgd.

De minister en de andere hoogwaardigheidsbekleders blijven en praten met de nabestaanden.

Deze middag maakt enorm veel indruk op Shiwa en mij, de gevoelens zijn overweldigend.

Als ik mijn nichtje weer bij haar huis heb afgezet start ik de auto... uit de speakers klinkt vrolijk Tavares "Heaven" en een zwart vlindertje danst om mijn motorkap.

Wicky van der Meys

Zware crimineel moet langer in gevang blijven

1 mei. Criminelen die zijn veroordeeld tot een celstraf van minimaal zes jaar komen in de toekomst mogelijk niet meer vanzelf na twee derde van hun straf vrij. Dat staat in een wetsvoorstel dat minister Sander Dekker dinsdag presenteert. Onder de huidige wet kan iemand die is veroordeeld tot 12 jaar cel al na 8 jaar vrijkomen. Door het nieuwe voorstel wordt dat 10 jaar, omdat de voorwaardelijke invrijheidstelling maximaal nog maar 2 jaar mag zijn.

Politie onderzocht 1509 integriteitszaken

15 mei. De politie heeft vorig jaar 1509 onderzoeken gedaan naar de integriteit van politiemedewerkers. Die onderzoeken kwamen er na incidenten, aangiften of meldingen. Dat waren er 150 meer dan in 2016.

Kunstmatige intelligentie voor cold cases

23 mei. De politie hoopt met kunstmatige intelligentie in de toekomst meer en sneller cold cases op te lossen. De kunstmatige intelligentie moet in kaart gaan brengen welke van deze oude, onopgeloste zaken kansrijke sporen bevatten, om vervolgens met de inzet van nieuwe forensische technieken alsnog een doorbraak te kunnen forceren. Nederland telt circa 1500 cold cases, waaronder duizend onopgeloste moordzaken, en tien coldcaseteams. Naar schatting 25 miljoen pagina's in duizenden papieren dossiers moeten worden doorgespit.

AGENDA

7 sept. t/m 10 september 2018 Het weekend SLAGHAREN.

In 2018 zullen we niet naar Slagharen gaan onder de naam LOvNG maar onder de naam FNG. Voor het weekend zal dit verder niets betekenen. Wel zal het budget voor het organiseren gelijk blijven aan het weekend van 2017. Voorlopig zijn er voldoende aanmeldingen binnengekomen.

Heb je een idee om extra budget te creëren of ken je iemand die ons een warm hart toedraagt en ons bij het weekend financieel wil ondersteunen door een kleine financiële bijdrage te doen. (Waarbij natuurlijk elke bijdrage helpt.) Dan horen we dat graag.

Wil je nog informatie over de weekenden dan kan je altijd mailen naar:

Mar.liz@live.nl en i.v.m. onregelmatige tijden met werk graag WhatsAppen op 06-34583553.

Daniël van Berlo

22 september 2018

Dag Herdenken Geweldslachtoffers Wolvega

De voorbereidingen van de Dag Herdenken Geweldslachtoffers zaterdag 22 september 2018 zijn in volle gang. De Gemeente Weststellingwerf en winkeliers verlenen alle medewerking. De Ondernemersvereniging heeft zelfs haar jaarlijkse festival dat op deze datum was gepland verplaatst naar 15 september 2018. Hierdoor kunnen wij zoals gebruikelijk met het namenlint door het centrum van Wolvega. In het park voor het gemeentehuis wordt een tent gebouwd en het plein ervoor wordt gebruikt als podium voor het middagprogramma.

Ook het programma is compleet.

Margreet Scholing

3 november 2018

Lichtjesavond bij het Nationaal Monument Muur tegen Geweld in De Wolden

15 december 2018

Decemberbijeenkomst voor Ouders in Leusden

Eventuele regionale bijeenkomsten zullen voortijdig gemeld worden.

Cocon

INHOUD

Van de redactie	Paul Kuiper	1
Afscheidsstukje of afscheidstukje?	Paul Kuiper	2
Even voorstellen, een nieuw redactielid: Jannet de Jongh		
Van het bestuur	Jan Van Kleeff	3
VOVK in liquidatie, 28 mei, Leusden	Paul Kuiper	
FNG Lotgenotenbijeenkomst, 5 mei, Eindhoven	Roser Vives Batista	4
Ceremonie Naamplaatjes, 26 mei, De Wolden	Rikus Scholing	5
Eén klaproos	Rien Verbiest	
Werkgroep Lotgenotencontacten stelt voor:		6
Jan Kuipers, Roser Vives Batista, Daniël Berlo, Erik Logemann		
Gedicht: te veel jonge doden		7
Het verhaal van	Rien Verbiest	8
Mariska Peters		
Wij herdenken onze dierbaren		10 en 11
Het is al zo lang geleden....	Rien Verbiest	12
Serge Heederik		
Gedicht: droog je tranen	Sint Augustinus van Hipo	14
Ieder zijn mening	Paul Kuiper / Wil Vreeburg	15
Voor U gelezen:		16
Lastige werkwoorden uit Nabij	Marleen Mulderij-Teule	
Voor wie verloren heeft en zoekt, Lory Wagenaar.	Paul Kuiper	
Gedicht van Maaïke Kuiper		
Zwijgrecht, KIJK 2/2018	Rien Verbiest	17
Vast bedrag	Schadefonds	18
Ceremonie Naamplaatjes 26 mei, De Wolden	Wicky van der Meys	19
Nieuwsflitsen		20
Agenda		20
Inhoud		21

